

NHỚ HOÀI LỘC UYÊN NGÀY XƯA

Lộc Uyên ơi ! Nhớ hoài những ngày trại huấn luyện đầu đời, để cho tháng năm rồi cũng vội vã đi qua.

Như con thuyền mãi còn lưu luyến, níu kéo bên bờ. Nhớ Lộc Uyên, những ngày tu học đầu tiên, gần gũi thân quen với biết bao anh chị hướng dẫn, biết bao bạn bè thân thương đồng trại, để được thêm lửa, mãi mãi vẫn còn ấm áp, vương vấn đâu đó, sâu kín tâm tư, đi suốt thời gian tuổi trẻ.

Xin dành tặng cho những đứa em tôi yêu, tình khúc dạo đầu giao duyên, những bước đi đầu tiên của người Huynh trưởng Lộc Uyên. Tình khúc mà lúc bấy giờ đã nâng từng bước đi tới. Nhìn đời mà thấy gió loạn, nhưng không ngăn

được ý chí vượt qua, không xao xuyên yếu
mềm để lòng mình dễ dàng chùn bước.

*Hãy nói bằng con tim
Bằng khối óc yêu thương
Tình yêu vẫn nồng nàn mãi mãi
Dù đời có mưa bay
Có bão cát đường dài*

Vẫn khó chùn lòng thối bước người đi

Lộc Uyên ngày nào, mãi mãi vẫn đẹp, tươi rói.
Dù là tháng năm có đi qua, ngày xưa vẫn hiện
hữu bây giờ. Dù là biển rộng sông dài, còn có
quá nhiều gian khó, màu trời còn lấm thê lương,
thì Lộc Uyên vẫn mãi như thường, đủ đầy nghị
lực vượt qua sóng gió.

Nghĩ về kỷ niệm đầu đời, như nghĩ về bức tranh
thủy mặc, ở đây đậm đà dấu ấn quê hương. Cứ
ngỡ rằng ngày xưa đó sẽ phai pha, nhưng sự
thật, ngày xưa mãi mãi vẫn thường còn, chỉ có
những nét phác thảo hời hợt đơn sơ, thiếu định
hướng, là phai nhòa theo năm tháng.

Năm tháng rồi cũng qua đi, thời gian thì không dừng lại. Mỗi lần nhìn lại, là thấy như khác hơn, như được phủ thêm sắc màu tươi thắm, được trưởng thành theo kịp thời gian. Để rồi hôm nay, sau giấc ngủ vùi, như chợt tỉnh thức, thấy rõ từng bước đi qua, như vẽ lên bức tranh tuyệt đẹp, dù cho những nét vẽ đầu tiên có vụng về, nhưng qua năm tháng trưởng thành tô bồi thêm hoàn mỹ.

*Lộc Uyên đẹp không em
Thuyền trăng về định hướng
Vì sự nghiệp truyền đăng
Nối tiếp mãi huy hoàng*

Đây là dấu ấn, là niềm khát khao, là niệm khúc hát mãi cùng với đàn em thơ ngây, nâng bước tuổi thơ trong trẻo, làm hành trang chập chững vào đời.

Mười năm, hai mươi năm hoài niệm, đi ngang qua khu vườn xanh Lộc Uyên, thấy lại từng đóa hoa đang xòe nở trong ký ức xưa, trên mỗi cánh

hoa còn đọng mãi phần hồng, dáng dập thanh
xuân như còn đó, cô đọng lên mỗi khuôn mặt
trình nguyên rục rở.

Em có vui

Đi trốn con đường mơ

*Lộc Uyển những ngày dài thơ trang sách vỡ
Kinh văn hiện thực giữa lòng đời*

Kỷ niệm ngày xưa ùa về mặc định, hồi tưởng
giọng hát muôn thuở, bài ca nhớ đời ập đến:

“Đây gia đình cùng nhau chung thân ái

“Dưới đài sen sáng soi cùng thắm hồng

“Ta ca mừng ngày xanh bao hăng hái

**“Ánh hào quang rạng chiếu khắp núi
sông...”**

Bài hát cứ vang lên, khó dứt, muôn thuở quên
thôi ! mãi miết đi theo cùng trời cuối đất, trôi
vào chập chờn mỗi lần mơ ngủ, về một thời Lộc
Uyển ban sơ.

Cho dù ai đó có đi xa, xuyên suốt hai miền Nam Bắc, trải qua bốn mùa mưa nắng, thì ký ức Lộc Uyên vẫn mãi mãi khó phai, in đậm trong tim, mềm mại luân lưu chảy suốt từng dòng huyết quang.

Dù sông có cạn, núi có mòn, biển khơi dẫu còn dậy sóng. Chúng ta, những Lộc Uyên hôm nay, vẫn cứ điem nhiên vùng vẫy ra khơi, điem nhiên vượt sóng qua đời cơn mê.

Quê hương vẫn còn đó, thơm hương mùi cỏ dại, dẫu đất trời có còn mù mịt, bóng tối có còn lần khuất đó đây, dẫu những đứa con có còn xa chơi, mỗi đứa mỗi nơi, chìm trong giấc mộng phù du, cơm – áo – gạo – tiền, hư vinh danh lợi. Đã đến lúc tỉnh thức cơn mê, hồi ức quay về. Dẫu sao thì quê hương vẫn còn đó, núi cao sừng sững, hơi đất thì lúc nào vẫn còn nồng nàn, ngát hương cây cỏ. Biển thì bát ngát menh mông, sóng hát ì oàm như từng giọng buồn mời gọi thiêng liêng, từng giọt nước mắt tủi hờn lăn dài lên vách đá.

Dẫu có sao đi nữa, thì quê hương vẫn là hai tiếng nói ngọt ngào, làm ấm lòng biết bao lữ khách, khó có ai nỡ đành chối bỏ nơi mà mình đã sinh ra, dù là quê hương có còn nghèo nàn khốn khó, vẫn là nơi chốn chôn nhau cắt rốn. Đứng giữa đất trời bao la, cỏ hoa tàn tạ, những cánh bướm thở nào vẫn muôn màu rực rỡ, chao lượn chập chờn giữa khung trời xanh biếc, xinh đẹp tuổi thơ.

Ngày lại qua đêm, trăng khuyết lại tròn, vành trăng óng ả nghiêng nghiêng vách núi, e ấp soi bóng trên bên sông xưa. Gió lùa mây trôi, hoài niệm Lộc Uyển cũng theo gió ùa về, ngập đầy ao ước nhớ thương. Hình ảnh quê hương dạt dào thôi thúc, người Huỳnh trưởng GDPTVN dục đã tiếp bước lên đường, sứ mệnh truyền đăng mang cả hương quê làm nở hoa Vô Ưu bất diệt./-

Phan Văn Huy Tâm